

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Sędzia Sądu Okręgowego:

Iwona Siuta (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 kwietnia 2020 roku w S.

sprawy z powództwa (...) Uniwersytetu Technologicznego w S.

przeciwko J. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 20 września 2019 roku, sygn. akt III C 920/19

na skutek skargi pozwanego J. M. o wznowienie postępowania w sprawie sygn. akt II Ca 1841/19, zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 31 stycznia 2020 roku

postanawia:

odrzuć skargę o wznowienie postępowania.

sędzia Iwona Siuta

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 17 lutego 2020 r. pozwany J. M. wniósł o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem wydanym przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w dniu 31 stycznia 2020 roku, sygn. akt II Ca 1841/19, na mocy którego Sąd Odwoławczy:

1. zmienił wyrok Sądu Rejonowego z dnia 20 września 2019 r. sygn. akt III C 920/19 w ten sposób, że nadał mu następującą treść:

I. zasądził od pozwanego J. M. na rzecz powoda (...) Uniwersytetu Technologicznego w S. kwotę 124,20 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 marca 2016 roku;

II. oddalił powództwo w pozostałej części;

II. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 137 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 150 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

W zakresie podstaw wznowienia postępowania skarżący powołał się na naruszenie prawa do obrony, poprzez nieskuteczne doręczenie mu odpisu apelacji powoda na adres rodziców, mimo posiadania przez sąd wiedzy o jego prawdziwym miejscu zamieszkania - rzeczywistym adresie zameldowania i pobytu. Dodatkowo wskazywał, że w aktach sprawy brak jest koperty z adnotacją zaadresowaną do niego, co skutkuje bezzasadnym przyjęciem o skuteczności doręczenia pisma procesowego. Wskazywał, że z uwagi na powyższe nie złożył odpowiedzi na apelację,

czym naruszono zasadę równego traktowania, bowiem w sprawie wniósł wyłącznie 1 pismo procesowe. Podnosił nadto brak uwzględnienia przez Sąd twierdzeń i dowodów, przez co zaistniał brak tych twierdzeń i dowodów w postępowaniu II instancyjnym. Wskazywał, że Sąd nie uwzględnił wyroków i uchwał SN i opinii UOKiK, a powód zataił istnienie rzeczywistego stosunku prawnego łączącego z pozwanym.

W dniu 24 lutego 2020 r. pozwany złożył także odpowiedź na apelację.

Na skutek czynności podjętych przez Sąd Odwoławczy, w sekretariacie III Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum w Szczecinie odnaleziono zostało zwrotne poświadczenie odbioru doręczenia skarżącemu odpisu apelacji powoda. Dokument ten dołączono do akt sprawy II Ca 319/20. Adnotacje na tym dokumencie są zgodne z adnotacjami na elektronicznym potwierdzeniu odbioru.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga pozwanego J. M. podlegała odrzuceniu.

Wskazania wymaga, iż skarga o wznowienie postępowania stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia służący wzruszeniu prawomocnego orzeczenia. W orzecznictwie podkreśla się, iż skarga o wznowienie postępowania nie ma charakteru środka kontroli prawidłowości orzeczenia, lecz stanowi jedynie procesową instytucję umożliwiającą ponowne rozpoznanie sprawy z przyczyn skonkretyzowanych w ustawie, realizuje zadania "reparacyjne" (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2010 r., III CZ 67/09, Lex nr 686069 oraz z dnia 21 marca 2014 r., IV CZ 9/14, Lex nr 1475183).

Z uwagi na wyjątkowość tej instytucji, przed przystąpieniem do jej merytorycznego badania koniecznym było najpierw ustalenie przez sąd, czy skarga ta została wniesiona w przepisany termin, czy jest dopuszczalna, nadto czy została oparta na ustawowej podstawie. Powyższe wynika z faktu, iż w świetle z art. 410 § 1 k.p.c., sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie.

Przechodząc do formalnego badania wywiedzionej w niniejszej sprawie skargi Sąd Okręgowy wskazuje, iż podstawy wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym rozstrzygnięciem zostały przez ustawodawcę enumeratywnie wyliczone w art. 401 - 404 k.p.c. Merytoryczne rozpoznanie skargi jest możliwe wyłącznie po ustaleniu, iż wywiedziona skarga jest oparta na ustawowej podstawie prawnej, albowiem w przeciwnym wypadku podlega ona odrzuceniu. Co istotne, to na skarżącym spoczywa ciężar wskazania podstawy prawnej skargi (art. 409 k.p.c.). Jednocześnie przyjmuje się, że skarga o wznowienie postępowania nie opiera się na ustawowej podstawie w rozumieniu art. 410 § 1 k.p.c. zarówno wtedy, gdy przytoczona w niej podstawa nie odpowiada wzorcowi którejkolwiek z podstaw wznowienia, jak i wówczas, gdy podstawa ta odpowiada wprawdzie temu wzorcowi, lecz w rzeczywistości nie wystąpiła (vide: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2012 r., I CZ 44/12, LEX nr 1232229 oraz z dnia 28 lutego 2014 r., IV CZ 126/13, LEX nr 1446452).

Godzi się zatem zauważyć, iż wywodząc skargę o wznowienie postępowania skarżący powołał się na przesłanki ujęte w art. 401 pkt 2 k.p.c.

Na wstępie wskazać należy, że analiza akt postępowania prowadzi do konstatacji, że powołana przez skarżącego przesłanka w sprawie nie wystąpiła.

Zgodnie z art. 401 pkt 2 k.p.c., można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności, jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej albo nie była należycie reprezentowana bądź jeżeli skutek naruszenia przepisów prawa była pozbawiona możliwości działania; nie można jednak żądać wznowienia, jeżeli przed uprawomocnieniem się wyroku niemożność działania ustała lub brak reprezentacji był podniesiony w drodze zarzutu albo strona potwierdziła dokonane czynności procesowe.

W orzecznictwie ugruntował się słuszny pogląd, iż strona zostaje pozbawiona możliwości działania tylko wtedy, gdy doszło do całkowitego pozbawienia jej możliwości obrony, a więc gdy znalazła się w takiej sytuacji, gdy nie tylko

ograniczono lub utrudniono jej przedstawienie i popieranie swojego stanowiska w toczącym się postępowaniu ale gdy było to wynikiem naruszenia przepisów prawa procesowego przez sąd lub inną stronę (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2014 r. IV CZ 112/13, LEX nr 1433607; a także wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 1974 r., II CR 331/74, OSNCP 1975, nr 5 poz. 84; z dnia 14 czerwca 1968 r., I CR 432/667, OSNCP 1969, nr 7-8, poz. 137).

Tymczasem analiza akt przedmiotowej sprawy nie prowadzi do konstatacji, by istotnie pozwany był został pozbawiony możliwości obrony swoich praw w postępowaniu apelacyjnym. Jak wynika z akt sprawy II Ca 1841/19 (III C 920/19) zarządzeniem z dnia 20 listopada 2019 r. nakazano doręczenie odpisu apelacji powoda (k – 93). Zarządzenie zostało wykonane w dniu następnym (k – 94). Z dokumentu (...) i koperty wynika, że przesyłka była dwukrotnie awizowana w dniach: 26 listopada 2019 r. oraz 4 grudnia 2019 r., a wobec niepodjęcia jej w terminie, dokonano jej zwrotu w dniu 12 grudnia 2019 r.(k- 98 akt II Ca 319/20 i k- 95 akt II Ca 1841/19). Zgodnie z art. 139 § 1 k.p.c. doszło zatem do skutecznego zastępczego doręczenia pisma procesowego pozwanemu.

W skardze pozwany wskazywał, że przesyłka została skierowana na niewłaściwy adres, pod którym pozwany nie zamieszkuje, lecz wyłącznie mieszkają jego rodzice.

Analiza akt postępowania II Ca 1841/19 (III C 920/19) nie pozwala na akceptację takiego poglądu. Niespornym jest, że w treści pozwu pozwany oznaczył adres pozwanego jako S. ul. (...). Z wydruku w systemie (...) - SAD (k- 29 do 30) wynika, że pozwany zamieszkuje w W., numer domu 65, mieszkanie (...). Jako poprzedni, ujawniony, adres zamieszkania pozwanego odnotowano: S. ul. (...). W przedmiotowej sprawie w dniu 27 listopada 2018 r. wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Odpis nakazu zapłaty skutecznie doręczono pozwanemu na wskazany w pozwie adres: S. ul. (...) wraz z pouczeniami, albowiem w dniu 11 grudnia 2018 r. pozwany osobiście odebrał nakaz zapłaty (k- 35 akt II Ca 1841/9) i wniósł skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty. Co istotne, w piśmie z dnia 23 grudnia 2018 r. jako swój adres do korespondencji pozwany wskazał adres w S., nie zaś w W. (k- 36). Wszelka, dalsza korespondencja doręczana była skutecznie pozwanemu na adres w S. (k- 40) i pozwany osobiście ją odbierał. Także w swoim kolejnym piśmie pozwany jako adres do doręczeń wskazał adres (...) (k-41). Na adres (...) pozwany został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy (k-61) i zawiadomienie to odebrał osobiście. Pozwany w rozprawie uczestniczył, przedstawił swoje stanowisko procesowe. Pozwany wziął także udział w posiedzeniu jawnym, na którym sąd ogłosił wyrok. W żadnym z pism składanych przed sądem I instancji, ani też w oświadczeniach składanych na rozprawie w dniu 13 września 2019 r. pozwany nie zanegował prawidłowości adresu, pod który dokonywano doręczenia korespondencji; nie wskazał także innego adresu pobytu, na który przesyłki sądowe winny mu być doręczane. Także odpis wyroku sądu odwoławczego został pozwanemu doręczony osobiście na adres (...), w dniu 10 lutego 2020 r. (k-103). Dopiero w piśmie z 11 lutego 2020 r. pozwany wskazał inny adres W., co oznacza, że dopiero od tego dnia doszło do zmiany adresu do doręczeń.

Uwzględniając powyższą argumentację Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż skarga pozwanego, choć sformułowana w sposób odpowiadający ustawie, nie była w rzeczywistości oparta na ustawowej podstawie wznowienia, co skutkowało jej odrzuceniem na podstawie art. 410 § 1 k.p.c., o czym orzeczono jak w sentencji.

Marginalnie Sąd Odwoławczy wskazuje, że skoro skarga została odrzucona z przyczyn formalnych, brak było podstaw prawnych do merytorycznej oceny wydanego w sprawie rozstrzygnięcia przez Sąd Odwoławczy i tym samym do odnoszenia się do formułowanych w tym zakresie zarzutów zawartych w skardze o wznowienie postępowania.

sędzia Iwona Siuta

Z/

1. (...)

2. (...)

-(...)

- (...)

3.(...).

8.04.2020 r. SSO I Siuta